

REVISTA VALLESANA

PERIODICO QUINCENAL

SUSCRIPCIÓN. 1'00 pesetas trimesrre
Número suelto: 15 céntimos.

REDACCIÓN: Calle Corró, 9
ADMINISTRACION: Calle Nueva, 18

La gran obra social d'Espanya

Es d'una transcendència verdaderament excepcional la gran obra social que enfront del sindicalisme naturalista i revolucionari va desenrotllant la *Confederació Nacional Catòlico-Agraria* d'Espanya; i no hi ha cap dupte que a sa brillant organització i extraordinària activitat es degut en gran part el fracàs que en la nostra patria ha sofert el bolxeviquisme en la tasca de destruir de cop els fonaments de la nostra societat cristiana. La classe agrícola espanyola, afortunadament conservadora del bon seny, de la pràctica dels principis de Jesucrist en la vida individual i col·lectiva, i per consegüent de la justícia i equitat en la distribució econòmica de les riqueses, s'es mantinguda, en general, en la situació raonable i digna que correspon a la pagesia d'una nació altament cristiana. Avui dia es ja quasi be impossible que l'esprit bolxeviquista s'infiltrí en les grans masses de pagesos de les Castelles, Lleó, Navarra, Vasconia, Galícia, Catalunya i altres. Excepció feta d'Andalusia aont per desgràcia els catòlics no s'han anticipat als socialistes, l'organització social de la pagesia espanyola es i serà, ajudant Deu, una forta muralla contra l'invasió del verí anàrquic.

Es natural que aital oposició no la farien els pagesos, al menys molts d'ells, si no vejessen en ses organitzacions sindicals catòliques una experiència fructuosa de positius i admirables resultats en llur prosperitat material.

A casa nostra no es coneguda, com deuria aquesta institució social; i convensuts de que aquí a la nostra terra donaria els mateixos fruits que ve donant fora de Catalunya i en algunes comarques catalanes, hem cregut oportú donar-

la a conèixer des de les columnes d'aquesta Revista per si a algú de la comarca vallesana li interessa, o millor dit, per a que se n'enterin i la posin en pràctica.

Diguem quelcom avui sobre la seva organització general i obra de conjunt.

L'any 1912 es posaren a Palencia els fonaments de la Sindicació de pagesos i l'any 1914 s'havien ja confederat les associacions de Lleó i Castella amb el nom de *Confederació Catòlico-Agraria de Castella la Vella i Lleó*. Durant la guerra el gran demanament de productes agrícoles i la consegüent elevació de preus varen donar-li un gran impuls, extenent-se ràpidament per les demés províncies i produint uns efectes econòmics-socials d'una incalculable transcendència, arribant l'any 1916 a fer-se ja la Confederació d'avui amb 18 Federacions. A fi del any 1919 comptava la Confederació 59 Federacions amb 4,000 associacions i 500,000 famílies com a membres de la mateixa, corresponent a Catalunya les federacions de Barcelona, Berga, Girona, Ibiça, Lleida, Menorca, Palma de Mallorca, Seu d'Urgell, Tarragona, Vich i Viella. L'objecte de la Confederació es econòmic i moral. Per lo primer la Confederació Nacional Catòlico-Agraria es proposa organitzar l'indústria agrícola d'Espanya de plena conformitat amb els millors mètodes coneguts fins al present. Per lo segon afirma en sa constitució els principis de la religió, de la família, del dret de propietat privada, considerant-los com l'únic fonament del ordre social, fomentant amb ses energies els interessos morals, econòmics i socials de la comunitat cristiana.

La base econòmica de l'organització la forma la Caixa Rural. Cada federació te la seva caixa, regulada per la caixa central de la Confederació. D'aquesta manera s'han pogut fàcilment movi-

litzar molts milions de pessetes, els pagesos s'han vist lliures del jou dels usurers, i s'ha afavorescut d'una manera portentosa la multiplicació dels petits propietaris, única forma de donar ferma solució al problema agrícola d'Espanya.

¡Quántes families hi han en la pagesia de la nostra terra que anys enrera no tenien cap element ni esperança de posseir una casa, un bocí de terra, un parell de caps de bestia... i actualment, mercès a la poderosíssima protecció de la Confederació Nacional Catòlica Agraria, es veuen actualment amos de lo que era el seu somni daurat! I si a aitals beneficis s'hi afegeïssen els prestats en l'ordre de l'educació, i sa influència per contrarrestar les perverses doctrines del socialisme, no's podrà menys de beneir a Deu que ens ha donat una nau tan segura en mitj de la tempesta de la desorganització social.

L'acció comercial de la Confederació te una importància cada dia més creixent. L'any 1917 els cabals de totes les Federacions arribaven a dos milions de lliures esterlines; l'any 1918 passaven de 10 milions, i l'any 1919 el fondo era d'uns 900 milions de pessetes. Hi ha garantísat l'asseguro del treball sots una secció particular amb diferents classes de formes, de vida, d'accidents, enfermetat i foc. Compta además amb una secció de propaganda i altra d'organització tècnica del treball, amb laboratoris, investigacions i mestres ambulants.

Tota l'acció social está sots l'inspecció de les autoritats eclesiàstiques, quines, amb esprit de zel apostòlic li donen tot l'impuls possible conforme a les orientacions socials de l'Església Catòlica i segons les ensenyances dels Romans Pontífices, singularment de Lleó XIII en la Encíclica «*Resum Novarum*».

Tot aixó ens dona a compendrer l'entussiasme amb que debem fomentar la propaganda de la Confederació Nacional Catòlico-Agraria en la comarca del Vallés, a quins habitants procurarem posar al corrent de tot lo que referent a la mateixa, els pugui interessar.

R. B. V.

EL AGUA DE LA VIDA

(GRIMM)

Erase que se era un rey postrado por enfermo y nadie creía en su curación. Tres hijos tenía y muy afligidos estaban, fuéronse allá abajo, en

el jardín del palacio, y lloraban. Un anciano los vió y preguntóles la causa de su aflicción. Dijéronle que su padre estaba enfermo, que seguramente se moriría y nada sabían para librarle de la muerte. El anciano les dijo:

—Sé un medio, y es el agua de la vida; si bebe de ella sanará; lo difícil es encontrarla.

El mayor de los hermanos contestó:

—Yo la encontraré.

Y fuése a ver al rey enfermo y le propuso le diera permiso para ir en busca del agua de la vida, pues sólo ella podía curarle.

—No—dijo el padre—son tantos los peligros que te acarrearía que prefiero morir.

Pero rogó con tanta insistencia que el rey hubo de acceder. El hijo pensó para sí: de traer el agua, seré de mi padre el más querido y heredaré el trono.

Púsose en camino y después de mucho tiempo de andar a caballo, dió con un enano, que le llamó y le dijo:

—¿A dónde se va tan aprisa?

—Tonto de enano—murmuró el joven lleno de orgullo—¿para qué necesitas saberlo?—y siguió cabalgando.

Irritóle al enano la respuesta y concibió malos propósitos. Dió después el príncipe con una garganta de montañas y no pudo pasar adelante, tan estrecho era el paso, y tan estrecho por último se convirtió, que no le fué posible continuar el viaje. No pudo volver el caballo ni bajar de la montura; estaba como preso. El rey enfermo lo esperó durante mucho tiempo, pero el hijo mayor no volvía. Entonces dijo el segundo:

—Padre, déjame partir y buscaré el agua de la vida.

Y pensaba para sí: mi hermano es muerto, el imperio me corresponde.

Al principio su padre no quería darle permiso; pero lo obtuvo al fin. El príncipe siguió el mismo camino de su hermano, y encontrando también al enano, este lo detuvo y le preguntó igualmente a donde iba tan aprisa.

—Enano sin valor, nada te importa saberlo—y continuó su viaje, sin volver la vista atrás.

Pero el enano lo embrujó, y fué a dar como su hermano en la garganta de las montañas y no pudo moverse de allí. Esto sucede a los orgullosos.

No retornando tampoco el hijo segundo, prohibió al hijo menor se pusiera en camino para ir en busca del agua, pero por último, el rey hubo de dejarlo marchar. Al encontrarle el enano y preguntarle a donde iba tan aprisa, se detuvo, dióle conversación, y le dijo:

—Busco el agua de la vida para mi padre que está enfermo de muerte.

—Sabes tú en dónde se encuentra?

—No,—dijo el príncipe.

—Porque tú te has portado bien, no orgullosamente como tus falsos hermanos, por eso quiero indicarte y decirte como alcanzarás el agua de la vida. Brota de un pozo en el patio de un palacio encantado, pero no entres allí sin una vara de hierro y dos panecillos que te daré. Con la vara golpearás por tres veces la puerta de hierro del palacio, y se abrirá; en el interior hay dos leones, te mostrarán sus fauces, y echarás adentro de cada una un panecillo, y así estarán quietos, y en seguida apresúrate en proporcionarte el agua de la vida antes de dar las doce, pues en cuanto hayan dado se cerrarán las puertas y quedarías dentro.

Agradecióselo el príncipe, tomó la vara y los panecillos y continuó su camino. Y cuando alcanzó el palacio, era como el enano le había dicho. La puerta se abrió al tercer varazo, y aquietados con el pan los leones, penetró en el interior del edificio y llegó a una grande y hermosa sala; estaban allí príncipes encantados, de los cuales quitó los anillos de los dedos, había allí también una espada y un pan, que tomó al marcharse. Y más allá dió con una habitación, en la cual había una hermosa joven; se alegró al verle, preguntándole si la quería salvar, y todo un imperio poseería, y de retornar al cabo de un año se casarían. Igualmente le dijo en dónde se encontraba el pozo con el agua de la vida, y que debía darse prisa en sacarla antes no diesen las doce. Andando vino, en fin, a un cuarto donde existía una cama recién cubierta, y porque estaba cansado quiso reposar un poco. Subió a la misma y se durmió; al despertar daban las doce menos cuarto. Saltando de la cama muy espantado, corrió al pozo y sacó del mismo el agua con una copa encontrada allí cerca, apresurándose a salir. Acababa de pasar el portal, y dieron las doce, y las puertas se cerraron tan violentamente que le arrancó un trozo del talón de la bota.

Pero estaba contento por haber alcanzado el agua de la vida, y emprendió el camino de su casa, y volvió a encontrar al enano. En viendo éste la espada y el pan, anuncióle lo siguiente:

—Has adquirido un gran tesoro; con la espada puedes vencer a todos los ejércitos, con el pan podrás dar de comer a pueblos enteros.

J. VIDAL Y JUMBERT.

(Continuará.)

POLÍCROMES

(Disputalres)

—Miquel: ¿per qué sempre los hi dius de *tú* als teus papás i avis?

—Perque ells sempre aixís ho han volgut i exigit.

—I ¿per qué ho volen i manen?

—Perque diuen que'l tractament de *tú* fa més franquesa é intimitat que no pas el tractament de *vos* i *vosté*; i entre pares i fills deu haver-hi la més gran intimitat i familiaritat, tota vegada que son d'una meteixa sang.

—No'm convences pas, Miquel: entre pares i fills no hi ha pas la relació d'*igualtat familiar* com entre dos amics, o entre ells mateixos els pares. El pare i fill no deuen pas considerarse com dos *amics iguals*: son dues persones de jerarquia molt diferente. L'un es superior que mana per llei de naturalesa i l'altre es inferior i súbdit a qui toca obeir. Per lo mateix, lo fill amb obres, *paraules* i *tractament* deu al pare *respecte reverencial* com també amor tendre i carinyós.

—¿Qué vols dir amb tot aixó?

—Vull dir que'l tractament de *Vosté* i més encare lo de *Vos* signifiquen i expressen molt be aqueixa relació desigual d'inferior a superior, que deu existir-hi i palesar-se externament entre pares i fills; vull dir que'l *Vos* es un plural de magestat, com se l'anomena en la gramática, i per ço es un tractament el més reverencial i respectuós possible, com s'ho mereix la paternitat natural; vull dir, per últim, que'l *Tu*, mirat-ho com vulguis, fa massa franquesa i familiaritat i expressa i suposa relació d'*amicable igualtat* entre pare i fill, com si's tractés de dos amics iguals: que, ja t'he dit, no ho son pas.

—Noi, Peret, filosofes molt, de des que tens el grau de *Batxiller*. No t'entenc pas gaire!

—Ja parlaré més clar, posant una comparança o exemple.

—Digues, digues, que ja t'escolto.

—Nostre Senyor del cel com també el seu Representant aci a la terra, el Papa, l'un i l'altre no ens son i los hi diem *Pare*?

—Sí.

—I ¿no'ls hi devem un amor tan tendre i afectuós com als mateixos pares, un amor verament *filiat* que'ns empenyi a tractar-los i recórrer an Ells amb un carinyo de tota confiança, de sinceritat i franquesa talment com als mateixos pares naturals?... Doncs, perque ells son *pares* en l'ordre espiritual, ¿te sembla que será millo

i escaurà més dirlos-hi de *Tu* que no pas de *Vos* (com s'acostuma) per a més agafar confiança amb ells i mostrarlos-hi un carinyo més filial i familiar?

—No, no'm sembla pas prou escaient aqueix tractament de *Tu*: Trovo més conforme i respectuós el *Vos*. Si be los hi devem carinyo *franc* i *confiat*, també's mereixen fonda reverència; i dirlos-hi de *tú*, es mancar an aqueixa reverència, i semblaria que ens son amics *iguals* i *familiars*.

—Molt be contestes, Miquell!... Doncs jo també torno a repetir: Als pares i avis digals-hi *Vos* o *Vosté*, que signifiquen respecte i reverència als mateixos: pro, dirlos-hi de *Tú* es poc conforme a raó perque expressa massa *franguesa familiar*, que no devem pas confondre amb el carinyo filial tendre, franc i afectuós. Que, si no ho saps, per últim, te faig avinent que'l tractament de *Tú* lo va començar a predicar, escampar i defensar la *Revolució francesa* del segle passat a nom de la igualtat i fraternitat humanes; i per aixó no més, per motius del seu origen i fundadors, ja'ns hauriem de malfiar de la *bondat moral* d'aqueixa *moda del tu-teig*, que, començant-se enllá dels Pirineus (ont es costum molt general), avui s'es extesa ja considerablement per Espanya, essent amb tot Catalunya la regió ont menys fins are s'es arrelada afortunadament pel bon sentit del poble catalá que's resisteix a acceptar i admetrer en ses costums pairals una moda tan contradictoria a sos usatges antics i de bon seny,

A. E.

VISIONS FANTÁSTIQUES I REALS

Les xameneies parlen

Sí, eixes xameneies que ací d'allá de la vila s'aixequen atrevidament i gegantines destacant-se rogenques ensems que fumades en el blau de l'infinit celatge, ens parlen i certament que d'una manera ben singular. La seva parla es sense mots, muda, empero plena, aixó sí, de discurseigs raonats. Si es que siga llenguatge amb paraules aquestes deuen esser les espesses glopades de fum que surten de la boca negrosa de la xameneia de fàbrica. Apar que eixint la paraula de boca tant obscura la parla de les xameneies hagi d'esser agre, falsa i aspra, doncs creieu tot lo contrari, car les xameneies parlen amb elocuencia veritable,

Contemplant a Granollers des d'una de les petites serres dels seus entorns, gairebé que lo que més atrau el nostre esprit, i concentra tota la nostra atenció son les xameneies de fàbrica; quiscuna d'elles ens apar un heroi que proclama llur grandesa. I es perque aquelles parlen i la seva veu es tant imponent i majestuosa, alhora que forta i potentia per a salvar les serralades del Montseny i les de la part de Manresa i deixar-se sentir, arreu de Catalunya, bo i pregonant la riquesa capdal de Granollers.

Les xameneies parlen i ens parlen a tots, a xics i a grans, a joves i a vells, a pobres i a rics. Emperó, sabeu a qui parlen amb més excel·lència? Sabeu qui son els que més gaudeixen de la parla extraordinaria aqueixa?

Pensant en que el benévol lector no endevinarà a qui ens referim, permétins que nosaltres li assabentem.

Doncs be, els qui més frueixen d'aquella parla son els passatgers, aqueixos que viatjant en tren arriben impensadament a n'aquesta població i après de cinc minuts d'alto emprenen altre volta la ruta, contemplant per uns moments tants sols, en una rápida visió, des de la finestrella del cotxe que ocupen, a la vila desconeguda, completament ignorada per ells. Aqueixos que no tenen format cap concepte del poble per el qual passen com la volada d'ocells perduts en l'immensitat del espai, i que no poden tenir-lo perque'ls hi manquen les bases per a fonamentar el concepte aquell, doncs aleshores, quan solsament per uns instants—els que de cap manera pot vendre la vertiginositat de la máquina infernal—s'els hi presenta als seus esguarts Granollers, creen el seu criteri respecte al poble i gairebé no solen equivocar-se en les seves apreciacions i judicis. I es que les xameneies parlen de la civilització, de les valors morals dels pobles i, amb elles, de les costums i ádhuc de llurs sentiments.

Així les nostres xameneies, assebenten de que la riquesa capdal de la vila la compón la industria que hi ha establerta, de que l'esprit dels seus habitants es actiu i aimant del progrés i ens diuen quelcom de llars obreres, i de americanes blaves de mecánic, i de corrúes de gent treballadora a la eixida i entrada del treball, i del tráfico vertiginós dels camions replens de mercaderies flairantes al untatge de les máquinas.

Sí, les xameneies parlen i hem d'admirar-nos i celebrar la seva parla, car pregonen ço que ennobleix i fa fort a l'home: el treball.

MIQUEL JUANOLA BENET.

MUNDIALS

Obra criminal del bolcheviquisme rus. —El bolcheviquisme rus pretén estendre la *socialització* als nens i nenes del seu país. A l'etat dels tres anys se'ls separa de llur família i se'ls reclou en centres determinats amb el fi de donar-los-hi la pròpia educació revolucionària, però que realment no són més que uns mataderos on es lleva la vida dels infants per la falta de cuidados i bona alimentació. En Toula foren arrancats violentament dels braços de ses mares, 7000 nens, tornant-se varies d'elles bojes i morint-se de pena altres. Aquesta es la labor humanitària del socialisme revolucionari. Prenguin experiència les mares d'avui i de demà que desitjin la vida i bona sort dels seus fills.

**

Ciutat de terçarls francescans. —La revista del Canadà *The Franciscan Review* dona l'agradable nova de que en la ciutat de Montreal d'aquella regió hi ha actualment 14,900 individus inscrits en la Tercera Ordre Francescana, això es, 3,900 homes i 11,000 dones amb el primer Magistrat de la ciutat enfront de tots ells. ¡Hermós exemple per aquells qui's donen vergonya d'apareixer públicament veritables soldats de Jesucrist!

**

Ovella perduda que torna al remat. —Don Didac Gómez del Valle, després de trenta anys d'haver viscut separat de l'Església, d'haver figurat en les files lliurepensadores i masòniques de les quals fou també President, ha abjurat dels seus errors i torna a la fé catòlica, apostòlica, romana, sotmetent-se enterament a l'autoritat de l'Església. Les idees krausistes, confessa ell mateix, apreses en les aules d'una Universitat espanyola, foren la causa de sa perversió, i la força que l'impulsà a escriure calumnies i violents injúries contra l'Església i els seus ministres. L'ocasió de son retorn a la casa de Deu ha sigut la curació d'una cosina seva, paralítica feya ja nou anys, i les paraules d'aquesta en sa agonia, plenes de fervor relligiós.

**

Els màrtirs d'Irlanda. —S'ha acabat ja el procés preparatori de la causa apostòlica dels màrtirs irlandesos que donaren la sang per la fé de Jesucrist entre els anys 1537 i 1603, perteneixent a les diverses classes de la societat i jerarquia eclesiàstica. La causa de sa mort fou la crua persecució promoguda pels primers Reis protes-

tants d'Anglaterra, encegats en la pretensió d'arrencar de l'illa d'Irlanda la fé cristiana. Son 259 el nombre dels màrtirs a que se refereix la causa, però sens dupte n'hi ha molts més. La sang d'aquells herois fan llevar de nous cristians i actualment es encara Irlanda una de les regions del món on més s'hi conserva la doctrina de Jesucrist i s'hi practica.

POSTAL

Preguntas y Respuestas

¿Quiénes son los que se quejan de que la Iglesia sea intolerable? Los que no admiten que otros tengan una opinión contraria a la de ellos.

¿Quiénes son los que dicen que la Iglesia es la enemiga de la luz? Aquellos que hacen cesar las escuelas católicas, persiguen a los religiosos y queman las bibliotecas y obras de arte de los conventos.

¿Quiénes vituperan la Iglesia diciendo que es el enemigo más grande que el pueblo tiene? Los que persiguen las obras de caridad cristiana y esclavizan al obrero en sus sindicatos.

¿Quiénes son los que atacan a la Iglesia y sus dogmas? Los que nada saben de religión.

¿Quiénes son los que se quejan de que la religión causa hastío? Los que no la practican.

¿Quiénes son los que se quejan de que la Iglesia demanda fe en sus doctrinas reveladas? Los que creen cualquier superstición y charlatanería.

¿Quiénes son los que critican la Iglesia porque ésta no reconoce la dignidad del hombre? Los que dicen tienen al mono por padre; el placer por norma de vida y la aniquilación por fin de todo.

¿Quiénes son los que acusan a la Iglesia de ser una religión amante del dinero? Los que la despojan de sus posesiones de la manera más vergonzosa, enriqueciéndose ellos bajo la capa de desamortización!!...

VINICIO.

CRONICA

En viaje de estudio comercial y representando a la «Federación Vidriera Española» de la cual

es Presidente, salió del puerto francés El Havre en dirección a Nueva-York, el candidato a diputado para las próximas Cortes, D. Juan Lligé y Pagés.

Créese que a últimos de Diciembre estará ya otra vez en España.

Para la lucha electoral, ha dejado como apoderado suyo, al que ya ha sido diferentes veces diputado por el distrito, D. Buenaventura M.ª Plaja.

La Guardia Civil, cacheando en una taberna de la plaza del Cuartel, detuvo a varios sujetos, que más tarde, excepto uno, fueron puestos en libertad. Parece que éste estaba reclamado por los Tribunales.

Se ha inaugurado un Cine en el salón de «La Alhambra».

Durante la última semana, la Sucursal en esta villa de la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» ha recibido por imposiciones la cantidad de ptas. 71090'90, y ha pagado por reintegros; ptas. 66818'40, habiendo abierto 9 libretas y cuentas de ahorro nuevas.

Los fabricantes Sres. Parera y Rovira han aumentado en un diez por ciento el jornal de sus obreros.

El miércoles por la mañana, en la plaza de la Constitución, juraron la bandera unos 80 excedentes de cupo de este año y afectos al Batallón de Cazadores de Estella.

El acto fué vistoso y muy concurrido.

La Banda del Batallón de Estella, dará hoy, de 12 a 1, un concierto en el parque de la Estación, ejecutando el siguiente programa:

- 1.º Joyeux Retour, marcha; Moratin.
- 2.º Kepla, Fox-trof; Santanginé.
- 3.º El Conde de Luxemburgo; Franz Lehar.
- 4.º Juanito Terrémoto, paso doble; Garcia.

PREUS DEL MERCAT

18 DE NOVEMBRE

Blat	48 ptas.	60 kilos
Blat de moro	24 »	60 »
Mongeta paretana	80 ptas.	cuatr. ^a
» ganxet.	110	»
» Catalana	70	»
» color	90	»
Llovins.	15	»
Fabas	26	»
Fabons.	28	»
Bessas	28	»
Ordi	20	»
Ous	5'50	dotsena

Imp. Cucurella : Corró, 9 : Granollers

VENTA

Se vende un altar, estilo gótico, con su correspondiente imagen de María Inmaculada. Esta mide 1 metro y 80 centímetros. Todo en buen estado de conservación.

Detalles: en la administración de este periódico.

ANUNCI

Cos de 5 per 75 metres, cens de 20 ptas., prop el pont de la carretera de Caldes.

Terra pera conrreuar a poc preu.

Raó: Josep Vallbona.—Barcelona, 44.

CARTILLA DE INSTRUCCIÓN

para los Camilleros de la Cruz Roja,
Asociación Internacional, Sección Española.

2.ª EDICIÓN

por D. Javier de Benavent y de Camon

*****

DE VENTA: En la Redacción de este periódico; en la casa de su autor, calle de Montserrat, 24, en Caldas de Montbuy, y en la antigua librería casa Bastinos, calle de Pelayo, Barcelona

Los mejores **MUEBLES** los vende la

CASA POUS

Calle de José A. Clavé, 35 (Carretera). — GRANOLLERS

BANCO DE GRANOLLERS

Capital: 2 MILLONES DE PESETAS

DIRECCIÓN TELEGRÁFICA: BANCO

Cuentas corrientes en moneda nacional y extranjera.—Descuento, cobro y negociación de letras sobre todas las plazas de España y del extranjero.—Préstamos sobre valores.—Aperturas de cuentas de crédito con garantía de valores de cotización corriente.—Compra-venta en las Bolsas de España de toda clase de fondos públicos y valores industriales.—Negociación, cobro y descuento de cupones y títulos amortizados.—Admisión de depósito en valores.—Cambio de monedas.

EL BANCO DA TODA CLASE DE FACILIDADES PARA LA COMPRA-VENTA DE MERCANCÍAS

J. A. Clavé, 34 ☼ GRANOLLERS ☼ Teléfono 50

Abonos químicos Importación de primeras materias. Superfosfatos minerales, amoníacos. Nitratos de sosa y sales potásicas.

FABRICACION ESPECIAL DE MATERIAS ORGÁNICAS EN CANOVELLAS

GUANO

VALLESA

Marca de

fábrica

COMPRA Y VENTA DE CEREALES Y HARINAS

AGUAS PARA ARRENDAR

LUIS SERRA Y GUARDIA

DESPACHO CENTRAL: Ricoma, 79 y 81. — SUCURSAL: Las Franquesas, Teléfono 145, — GRANOLLERS

Fábrica de terrissa de JOSEP REGAS

Carretera de Cardedeu, 22. — GRANOLLERS

En aquesta casa, además de fabricarse canals, canons i tortugues, també's fan olles, cassoles, plats, testos i altres objectes de terra cuita.

GRAN FONDA "EL UNIVERSO"

DE

CARLOS PUIGRODON

Comidas a todas horas. — Gran salón café y espléndidas habitaciones.
LIMPIEZA Y ECONOMIA

Calle Prat de la Riba, 9 y 11. — Teléfono 31. — GRANOLLERS

SABÓ

• BARANGÉ •

BARCELONA - GRANOLLERS - GIRONA

CUCALA Y SALA, S. A.

ALGARROBAS - CEREALES - SALVADOS

CASA EN BARCELONA: Sicilia, 92.—Teléfono 1062; S. P.
SUCURSALES: Granollers, Prim, 81.—Castellón, Paseo Ribalta,

BANCO DE PRESTAMOS Y DESCUENTOS

Sucursal de Granollers: Doctor Robert, 25

AVÍS

Posem en coneixement de nostres clients. que a partir del dia 1 de Novembre, deurán cambiarse, per ordre de la Direcció General del Deute y Classes Passives y en virtut de la R. O. de fetxa 22 de Juliol últim, els títols de la DEUDA PERPÉtua AL 4 % INTERIOR, per altres que l'Estat emet de nova creació.

Advertím a nostres amics, que'ls títols que's presenten al cambi, DEUEN PORTAR ADHERIT EL CUPÓ VENCIMENT 1 DE JANER DE 1921.

Comuniquem als tenedors d'aquesta classe de valors y en particular a nostra distingida clientela que, a partir d'aquesta fetxa, ens encarreguem d'efectuar la operació de referencia, complaventnos al efecte en posar nostres serveys a sa disposició.

Granollers, Octubre de 1920.

La Direcció.